

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 56 / Haziran 2021

Mafyasız Kapitalizm Olmaz !

Kapitalizm Yıkılmadan

Temiz Toplum Kurulamaz!

Mafya mı Devlet, Devlet mi Mafya!

Dünden bugüne, bu topraklarda kriminal unsurların, devlet aygıtına eklemlenmesi oldukça eskiye dayanır. Daha geriye gitmeden, Osmanlının çöküşünün hızlandığı 19. yüzyılın son çeyreğinden bu yana bu alanda yaşananları şöyle özetlemek mümkündür:

Mafya mı Devlet, Devlet mi Mafya!

Dünden bugüne, bu topraklarda kriminal unsurların, devlet aygıtına eklenmesi oldukça eskiye dayanır. Daha geriye gitmeden, Osmanlının çöküşünün hızlandığı 19. yüzyılın son çeyreğinden bu yana bu alanda yaşananları şöyle özetlemek mümkündür: Yoğun olarak 1887'den başlayarak Osmanlı devleti bir yandan emperyalist müdahaleler, diğer yandan Kuzey Afrika ve Balkanlarda başlayan ulusal kurtuluş mücadeleleriyle cebelleşiyordu. Bu süreç esas olarak 1912-1913 sonunda (Trablus ve Balkan savaşlarıyla) bir sonuca bağlandı. Osmanlı Balkanlardan çekilmek zorunda kaldı, Kuzey Afrika'daki sömürgeler el değiştirdi. Osmanlı Trakya'nın küçük bir kısmına, Ortadoğu ve Anadolu'ya sıkıştı. Bu coğrafya içerisinde Osmanlının başını ağrıtan ana sorun Ermeni Ulusal Mücadelesiydi. Osmanlı Devleti 1891'de Hamidiye Alaylarını kurarak, Kürt ağalarını, Ermeni halkına karşı silahlandırdı. Bir soygun ve katliam düzeni kuruldu. Devletin zulmü ve katliamları bu örgütlenme eliyle yürütüldü. Ermeni halkı katliam ve sürgünlere tabi tutuldu, mallarına el konuldu, Kürt köylülerinin payına da bu soygun ve talandan zulüm ve baskı düştü.

1908'de İttihat ve Terakki'nin iktidara ortak olmasıyla birlikte, devlete bağlı bu mafyatik örgütlenmede kısa bir mola yaşandı. Hamidiye Alayları dağıtıldı. Kısa bir süre sonra dağıtılan Hamidiye Alayları'nın yerine Aşiret Süvari Alayları kuruldu. Katliam ve yağmalar sürdü. 1911'de İttihat Terakki'nin özel örgütü Teşkilat-ı Mahsusa devlet örgütü haline getirildi. Bu dönüşümle birlikte Teşkilat-ı Mahsusa eski işlevini (muhaliflere yönelik adam kaçırma, öldürme, suikast düzenleme vb.) devlet bekâsı adına, genişleterek sürdürdü. Ulusal kurtuluş hareketleri ile mücadele amacıyla, Laz ve Çerkez kriminal unsurlardan (asker kaçakları, hapisten çıkarılanlar vb.) oluşturulan ve Al Xamsin (Elliler- elli kişiden oluştuğu için bu ismi aldılar-y) adı verilen örgütler kurularak Teşkilat-ı Mahsusa'nın emrine verildi. Ermeni Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Ermeni ve Süryani halkına karşı pogromlar, katliamlar ve el koymalar bu örgütün denetimi altında yürütüldü. I. Emperyalist paylaşım savaşı ile birlikte Teşkilat-ı Mahsusa'nın operasyonları artarak sürdü. Ermeni halkına karşı tehcir ve soykırım; devletin askeri güçleri Teşkilat-ı Mahsusa ve ona bağlı kriminal çetelerce yürütüldü.

1920'de Mustafa Kemal önderliğinde toplanan Meclis (TBMM) ve temelleri atılan yeni cumhuriyet, bu geleneği Osmanlı Devleti'nden ve İttihat-Terakki'den devraldı. Mustafa Kemal Mayıs 1919'da Samsun'a ayak bastığında ilk işi Karadeniz boyunca bağımsızlık (özerklik) için mücadele eden Pontus hareketini durdurmak için harekete geçmek oldu. Karadeniz'de Pontus halkına karşı oluşturulan kriminal

örgütlerin en tanınmış lideri Topal Osman'la Havza'da görüşerek onu Karadeniz'deki bütün çetelerin birleştirilmesiyle görevlendirdi. Böylece Ermenilerden sonra Pontus ve Kürt halklarına karşı katliamların ve tehcirin yolu açıldı.

Ermeni, Kürt (Koçgiri ayaklanması) ve Pontus halklarına karşı yürütülen katliamların örgütlenmesinde yer alan Topal Osman, 1912 Balkan harbine katıldı, yaralanarak topal kaldı. Memleketi Giresun'a döndü. Giresun belediye başkanını kovarak belediyeyi gasp etti. Çeteler kurarak Ermeni ve Pontus halkına karşı katliamlar örgütledi. Gerek savaş sırasında işlediği suçlar (ordudan buğday çalmak), gerekse savaş sonrası işlediği suçlarla ilgili olarak gıyabında ölüme mahkûm edildi. Yukarıda da belirtildiği gibi Mayıs 1919'da Mustafa Kemal'le Havza'da görüştü, Mustafa Kemal'in girişimiyle Haziran 1919'da idam cezası kaldırıldı. Yeniden Giresun'a döndü. Giresun Müdafai-i Hukuk Cemiyetini kurdu. Trabzon hapishanesini bastı. Kriminal ve ırkçı unsurları, Ermeni-Pontus düşmanlığı, İslam'ın kutsalları ve el konulacak malların paylaşılması vaatleriyle bir araya toplayarak 42. ve 47. Alayları kurdu. Aynı dönemde yeni cumhuriyetin ilk ordusu olan Merkez Ordusu kuruldu. Başına Nurettin Paşa'nın atandığı Merkez Ordusu'nun görevi, Karadeniz'deki Pontus ayaklanmasının bastırılmasıydı.

1919 yılı başında özerklik talebi ile ortaya çıkan Pontus gerilla hareketi Samsun'dan Trabzon'a bölgenin tümüne yayılmıştı. Topal Osman'ın kurduğu 42. ve 47. alaylar, Merkez Ordusu komutası altında Pontus halkı ve gerilla hareketine karşı harekete geçirildi. Tüm savaş kurallarından tümüyle bağımsız olarak hareket eden bu alaylar, Rus ordusundaki Kazaklar'ın işlevini üstlendi; Pontus köyleri yakıldı, köylüler öldürüldü, mallarına el konuldu, gerillaların köyde kalan eşleri ve çocukları rehin alındı. Sırf Trabzon bölgesinde öldürülen Pontus'lu sayısı 65-70 bini buluyordu. Gerilla hareketinin daha etkili olduğu Samsun, Amasya ve Tokat bölgesinde ise yapılan katliamlar bunun birkaç katıydı. Hiçbir kural tanımayan bu katliamlar sonucunda gerilla hareketi yenildi. Gerilla hareketi ezildikten sonra, Genelkurmay belgeleri, öldürülen gerilla sayısını 11,118 olarak veriyordu (ölen Türk çetecilerin sayısı ise 1817). Bu bilgi, aynı zamanda, gerillanın, bölgede ciddi bir güç olduğunu da teyit ediyordu.

Sağ yakalanan gerilla ve köylüler için Amasya'da İstiklal Mahkemesi kuruldu. Gerillalar bu mahkemede yargılanarak, ölüm cezasına çarptırıldı. Pontus halkı 1914'den sonra 1920'de tehcire tabi tutuldu. Yüz binlerle ifade edilen Pontus'lu, Yunanistan'a sürüldü. Müslümanlığı kabul edenler ise bölgede kaldılar. Ermenilerden sonra Pontus sorunu da "çözülmüş" oldu, bir farkla ki, Pontus halkı tehcir sırasında Ermenilere yapıldığı gibi, katliama tabi tutulmadı.

Bu kez sırada Kürtler vardı. 13 Mart 1921'de Nu-

rettin Paşa komutasındaki merkez ordusu ayaklanan Koçgiri'ye doğru harekete geçti. Nurettin Paşa, ayaklanmacıların uzlaşma önerisini reddetti ve saldırıyı başlattı. Binlerce direnişçi öldürüldü. Topal Osman alayları bu katliamlarda da iş başındaydı.

Topal Osman, Kasım 1920'de Mustafa Kemal tarafından Ankara'ya çağrıldı. Mustafa Kemal'in Muhafız Kıtası komutanlığına getirildi. Katliamlarını buradan sürdürdü. Mustafa Kemal'in 28 Kanunisanı 1921'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ölüm emrini, Trabzon'daki Yahya Kahya çetesi tarafından yerine getirdi. Yahya Kahya konuşma ihtimaline karşı Mustafa Kemal'in yaveri İsmail Hakkı Tekçe tarafından öldürüldü. Topal Osman'ın son görevi, TBMM'de Mustafa Kemal'in aktif muhaliflerinden olan Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey'in öldürülmesi oldu. Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının katlinde, Mustafa Kemal'in parmağı olduğunu araştıran Ali Şükrü Bey kaçırılarak katledildi. Bu perde, katillerin katledilmesiyle kapandı. Topal Osman yaver İsmail Hakkı Tekçe tarafından öldürüldü. Ölüsü başı kesildiği için ayaklarından asılarak idam edildi.

Artık yeni cumhuriyetle birlikte bu cumhuriyetin devlet yapısı da belirlenmiştir. Kapitalist devletin Yürütmeci biçimi olarak adlandırdığımız bu devlette, aygıtlar anayasalar, yasalar vb. tarafından sınırlanmış gibi görünse de bu sadece bir görüntüdür. Devlet aygıtı yasal olandan çok, yasa dışı olana dayanır. Aygıtın bu niteliği olağan dışı dönemlerde (ekonomik ve siyasi krizler) daha net bir biçimde görünür hale gelir. Mafya diye adlandırılan örgütlenme bu devlet aygıtının ihtiyaç duyulduğunda başvurulmuş bir aracı değil, bizzat bu aygıtın bir unsurudur.

Daha önceki süreçten devrildikleri ile cumhuriyetle birlikte kurumsal bir nitelik kazanan bu aygıt, dünden bugüne zaman zaman sarsıntıya uğrasa da varlığını güçlendirerek sürdürmüştür.

Bu yapılanmada dış düşman ülke içinde kalan çok az sayıdaki Ermeniler, Grekler, (daha geniş bir tanımla gayri-Müslimler) ve onların devletleridir. İç düşman işçi sınıfı, devrimci örgütlenmeler ve Kürtlerdir. Bu yapılanmanın ideolojisi devletin bekası, Türkçülükte ifadesini bulan şoven bir milliyetçilik, anti komünizm ve İslam'dır. Başlangıçta Türkçülük ön planda iken 1950'lerden sonra Türkçülük İslam'la sentezlenerek Türk-İslam sentezine, 1980 sonrasında ise İslam-Türk sentezine evrildi. Dış düşman söylemi bir yandan, burjuvazinin işçi ve emekçiler üzerindeki hegemonyasını pekiştirmenin aracı olarak kullanılırken öte yandan, burjuva partilerin arasında iç düşmana karşı konsensüsü sağlıyor. Halkın büyük bir çoğunluğu bu ideolojiyle biçimlenmiştir. Katliamlar, suikastlar, "faili meçhuller", el koymalar, tehcirler vb. bu aygıt ve ideolojiyle süreklileştirilmiştir. Türk kapitalizmi sermaye birikimini büyük ölçüde bu el koymalardan sağlamıştır, sağlamaktadır.

Türkiye'nin NATO'ya dahil edilmesi ve özellik-

le 1960 darbesinden sonra bu mafyatik devlet yapısı yeni aygıtlarla takviye edildi. NATO'nun stratejik konseptine bağlı olarak Sovyet düşmanlığı ve anti komünizmin ilk sırayı almasıyla birlikte, kontrgerilla ve buna bağlı paramiliter gruplar örgütlenmeye başlandı. Bu paramiliter gruplar aynı dönemde kurulan Komünizmle Mücadele Dernekleri ve benzeri örgütlerin faaliyetlerinden devşirildi ve sisteme (Ordu, polis, istihbarat birimleri, kontrgerilla, yargı, bürokrasi, medya vb.) entegre edildi. Milli Güvenlik Kurulu hiçbir yasayla sınırlı olmayan bu oligarşik yapının bilinen ve görünen yüzüdür. Alınan kararlar bu Kurulda onaylanarak, belirli bir işbölümü çerçevesinde uygulamaya konulur. Bu yapı, 70'li yıllarda sendikacılara, devrimci parti ve gruplara, Alevilere, Kürtlere karşı yoğun olarak kullanıldı. Sendikacılar ve devrimci liderlere karşı suikastlar, faili meçhuller, Kanlı Pazar, 1 Mayıs, Çorum, Kahramanmaraş toplu katliamları vb. bu dönemde bu mafyatik yapının gerçekleştirdiği operasyonların bir kaçıdır. NATO ve ABD'nin aktif katılımıyla yürütülen bu terörden, bu yapıyı kısmen de olsa deşifre etmeye çalışan burjuva kişi ve kurumlar da nasibini aldı.

Bu dönem aynı zamanda devletin ve burjuvazinin sermaye ihtiyacını sağlamak üzere el koymaların, uyuşturucu, silah kaçakçılığı ve kara para dolaşımının da yoğunluk kazandığı bir dönemdir.

70'li yıllar aynı zamanda, gelişim süreci içinde proletaryanın olgunlaştığı, tarihinin en büyük başkaldırısını gerçekleştirdiği, ekonomik mücadelesini geliştirdiği, politik mücadeleyle birleştirdiği, yığınsal olarak politik mücadeleye yöneldiği, sınıf mücadelesinin gençlikten, küçük burjuvaziye, bütün ezilenleri kapsadığı, burjuva devletin çürüme ve çözülme dönemine girdiği, burjuvazinin yönetemez duruma düştüğü yıllardır. Buna karşın işçi sınıfı ise kat ettiği yola rağmen iktidara uzanacak bilinç ve örgütlülükte değildi. Bu paradoks, 12 Eylül ile çözüldü. Burjuvazi, devrimci hareketi ve işçi sınıfını ezerek, yönetemezliğine son verdi. Sermayenin yeniden yapılanması, bu yeniden yapılanmaya uygun olarak toplumsal ve siyasal alanın yeniden örgütlenmesi, devlet terörü, işçi hareketinin yenilgisinin yarattığı ideolojik savrulma, politik ve örgütsel dağılma üzerinde oturdu. Kapitalizmin uluslararası iş bölümünün gereklerine uygun olarak, ekonominin sisteme tam entegrasyonu sağlandı. Devletin baskı kurumları olan ordu ve polis, emperyalist savaş, iç savaş konseptine uygun olarak yeniden organize edildi.

Türkiye bu re-organizasyon ile kapitalizmin yeni uluslararası işbölümüne, eski işbölümünü bünyesinde saklı tutarak; ithalata dayalı, ihracata yönelik bir ekonomik modele (parça ve yığınsal meta üretimiyile) entegre oldu. Emperyalist tekellerin çevresinde satın alma, ortak olma, know-how, patent, tedarikçi anlaşmaları yoluyla bir "taşeron" sermaye oluştu. Bu yeni yapıyla Türkiye bölgede emperyalist tekellerin

bir üretim ve dağıtım üssü olma olanağını elde etti.

Ekonominin sisteme tam entegrasyonu, ucuz işgücü, işçi hareketinin ezilmesinin yarattığı güvenli ortamda ülkeye dışarıdan mali sermaye akışı da hızlandı. Mali sermaye akışıyla birlikte sermayenin el değiştirme, merkezileşme düzeyi büyüdü. Bütün geri ekonomilerde görülen emlak rantına (inşaat sektörü vb.) dayalı büyüme ekonominin lokomotif gücü haline geldi. Bu dönem aynı zamanda Türkiye’de özelleştirmelerin hız kazandığı bir dönemdir. Rantın büyümesi, rant paylaşım savaşlarının büyümesini, bu da sokak çetelerinin (çek-senet mafyalarının) çoğalmasını koşullandırdı. Büyüyen rekabet ve rant kavgasının ihtiyaç duyduğu sermaye, devlet aygıtının devreye girmesi ile karşılandı. Uyuşturucu ve kara para ticareti öncesiyle kıyaslanamaz boyutlara ulaştı. Bu faaliyetlerde bulunan sokak çeteleri devlet örgütlenmesi içine çekilerek denetim altına alındı.

12 Eylül’de aldığı ağır darbelerle işçi hareketi ve devrimci hareketler gerilerken, Kürt Ulusal Hareketi önemli bir atılım gerçekleştirerek büyümeye başladı. Ulusal mücadeledeki bu büyümeyi engelleme girişimi devletin yeniden örgütlenmesine taşındı. Orduda, poliste, jandarma ve MİT’te PKK ile mücadele özel birimleri oluşturuldu. Bu birimlerin en bilineni, Kürt halkına karşı katliamları, faili meçhulleri, işkenceleriyle gündeme gelen JİTEM’dir. Kürt halkı ve ulusal hareketine karşı sürdürülen bu haksız ve kanlı savaş 80’li ve 90’lı yıllar boyunca aralıksız sürdürüldü. 2000’li yılların başındaki kısmî gerileme, “çözüm sürecinin” bitirilmesi ile yeniden ivme kazandı.

Bu kanlı terörün diğer bir boyutu da devlet aygıtına yerleştirilen özel birimlerin aynı zamanda büyüyen rekabet ve rant savaşına da dahil olmaları, uyuşturucu ve kara para ticaretini bizzat yönetmeleridir. Bu faaliyetler, burjuva ideolojisinin temel biçimi olan milliyetçilikle (devletin bekâsı, vatan, bayrak vb.) örtülmektedir. Büyüyen rant kavgasının kaçınılmaz sonuçlarından biri de devlet aygıtındaki bu özel birimlerin kendi aralarında ve kendi içlerindeki hesaplaşmalardır. Devletin yasadışı faaliyetlerinde emri verenle emri yerine getiren arasında, daha önce yaşanan deneyimlerden kaynaklanan güvensiz bir ilişki vardır. Emri yerine getiren herhangi bir durumda giyotine gönderilebileceğini, emri veren ise, verdiği emrin ilerde kendi aleyhine kullanılabileceğini bilir. Bu yüzden emir erleri ölüm listelerinde yer almaktan kurtulamazlar. Ya Topal Osman örneğinde olduğu gibi, kafaları koparılır, ya öldürülerek ormana bırakılır, ya kalp krizi geçirirler, ya da banyoda ayakları kayıp ölürler. 90’lı yıllarda “Kürt işadamlarının”, Yeşil’in, Hıram Abbas’ın, Cansever’in ve daha niceilerinin başına gelenler, tam da budur. Bütün bunlar; ortada devleti ele geçiren bir mafya olmadığını, devletin bizzat kendisinin mafyatik bir karakter taşıdığını doğrular. Burjuva kalemşörlerin derin devlet,

mafya- siyaset ilişkisi olarak nitelendirip devleti kut-samaları bu gerçeği değiştirmez.

“Kral Çıplak”

Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan bu yana yukarda ana çerçevesi çizilen mafyatik devlet örgütlenmesi ve bunun sonuçları ile ilgili binlerce kitap yazıldı, binlerce belge ortaya konuldu, fakat bunların hiçbirisi Sedat Peker’in ifşaatları kadar etkili olmadı. Videoları yüzbinler tarafından bir dizi izler gibi izlendi. Bunun nedenlerinden birisi, bu ifşayı gerçekleştirenin bizzat bu devlet yapısının içinden gelen biri olması, sadece karşısına aldıklarının yaptıklarını değil, kendi yaptıklarını da samimi bir üslupla anlatması, şimdiye kadar devletin aygıtları içinde yer alıp dışlananlardan farklı bir yol izleyerek, ‘açıklıyorum, açıklayacağım...’ demeden doğrudan ifşaatlarda bulunmasıdır. Peker’in inandırıcılığının önemli bir yanı da, onun kısmen de olsa kendi yaptıklarını da açıklamasıdır. AKP’li bir milletvekilinin ricasıyla yine AKP’li eski bir milletvekilini karakolda dövdürdüğünü, yine milletvekili ricasıyla Hürriyet gazetesini bastırdığını, seçim döneminde AKP’li adayların arabalarına çantalarca para bıraktığını, AKP’nin Almanya’daki örgütlerine para aktardığını açıkladı. Şüphesiz bunlar Peker’in yaptıklarının binde biri bile değildir. Ama yine de onun söylediklerinin izlenmesinde etkili olmuştur. Bir diğeri de son otuz yıldır yaşananların, kitlelerde biriktirdiği öfke ve çaresizliğin adeta sözcüsü gibi algılanmasıdır.

Ifşaatları toplumda bu kadar ilgi uyandıran Sedat Peker kimdir. Kimilerine göre Peker sokak çetesi, mafya, uyuşturucu baronu, işadamı, pislik vb. dır. Kendi anlatımıyla sokaklardan geldi. Milliyetçi ve Turancı. Sokaklardan gelen biri olarak pek çok işe (çek-senet tahsili, emlak rantı, el koymalar vb.) bulaştığı açık. Yine kendi söylemiyle hiç uyuşturucu satmamış. Ama açıklamalarından; sokaktan devlet aygıtına terfi ettiği, devletin yasadışı işlerinde yer aldığı, uyuşturucu ve kara para ticaretinde önemli bir yer tuttuğu anlaşılıyor.

Peker kendisinin kim olduğunu ilk videosunda açıkladı. MİT’te, Emniyet’te ve Jandarmada çalıştığını söyledi. Sokaktan devlete ne zaman terfi ettiğini açıklamadı, ama bu terfiyle kendisini entelektüel olarak geliştirdiği de bir gerçek. Kısaca Peker, ona atfedilen bütün sıfatlarla devletin dışında değil, bizzat devletin kendisidir.

İkinci soru, neden ifşaatlarda bulunduğu sorusudur. Bu sorunun kişisel, ailesel ve siyasi nedenleri var. Ailesiyle ilgili olanlara hemen her videosunda değiniyor. Kişisel nedenlere gelince dışlanarak rütbe, güç ve gelir kaynağını kaybetti. Bu ikisi Peker’in öfkesini açıklıyor. Asıl neden ise siyasidir. Anlatımlarından Peker’in Erdoğan sonrası dönemin dizaynında önemli bir figür olduğu anlaşılıyor. Süleyman Soylu’nun otuz yıllık yatırımı olduğunu söyledi. Soylu’yu Erdoğan sonrasına hazırlamak için başta

Berat Albayrak olmak üzere birçok odakla mücadele etti. Ancak Soylu, Erdoğan sonrası döneme hazırlanırken kendi geçmişini temizlemek ya da başka nedenlerle Peker’i silince, savaş yeni bir boyut kazandı. Geri dönüş bileti Peker’in tutuklanma, yok edilme biletime dönüştü. Tutuklanma ya da öldürülme endişesiyle Balkanlarda birçok ülkeden çıkmak zorunda kaldı. Bu durum, Peker’in karşısındaki cephenin birleştiğini ve ona ifşaat dışında bir yol bırakmadığını gösteriyor. Böylece Peker ile karşıtları arasında savaş stratejik bir boyut kazandı. Peker kendi deyimiyle düşmanlarını parça parça koparmaya başladı.

Peker’in videolarda açıkladığı olay, olgular ve kişiler belirli bir çevre (gazeteciler, araştırmacılar, vb.) için, bazı ayrıntılar hariç, bilinmeyen şeyler değildir. İfşaatlarına Derin Mehmet olarak isimlendirdiği Mehmet Ağar’la başladı. Mehmet Ağar’ın oğlu AKP milletvekili Tolga Ağar’ın bir gazeteciye tecavüz ettikten sonra öldürttüğünü, yer ve diğer ayrıntıları vererek açıkladı, Ağar’ın Bodrum marinaya “çöküş hikayesini anlattı. Bu açıklamalar Ağar’ın hala devlet içinde önemli bir mevkide olduğunu gösteriyor. Peker’in bu açıklamalarından sonra Ağar ve oğlu marina yönetiminden istifa etti. Cinayet dosyasına ise henüz dokunan olmadı. Tolga Ağar hala AKP milletvekili olmaya devam ediyor. Sıra Soylu’ya geldiğinde, Soylu’nun emniyet, jandarma ve sahil güvenlikte dükalık kurduğunu, ikisi beraber, Berat Albayrak ve Davutoğlu’nu nasıl denklem dışında bıraktıklarını, Soylu’nun FETÖ borsasını nasıl yönettiğini, FETÖ suçlamasıyla işadamlarını köşeye sıkıştırıp para ve mallara el konulduğunu, Silivri Emniyet Müdürü’nü nasıl intihara sürüklediğini açıkladı. 7 Haziran’dan sonra olanlara, bombalamalara, Kürt halkına yönelik saldırılara henüz girmedim. Girebilir mi göreceğiz. Peker bütün bu ifşaatlar sırasında Erdoğan’ı işin içine katmamaya büyük bir özen gösterdi. Devletin kutsallığına dokunmadı.

Peker’in ifşaatları arasında özellikle dördü, devletin karakterini hakkında net bir bilgi içerdikleri için önemlidir. Bunlardan birincisi Yalıkavak Marina ile ilgili söyledikleridir. Milli Emlak’tan 49 yıllığına kiralanarak üzerine kurulan Marinayı Mübariz Maksimov ve Ortağı Anar Alizade, Cefi Kahmi’den satın aldı. Maksimov ve ortağı, Azerbaycan petrol şirketi SOCAR ve Rus Lukoil’in Türkiye dağıtıcısı. SOCAR Azerbaycan devlet başkanı İlham Aliyev’le bağlantılı ve Aliyev ile Erdoğan arasındaki ilişki biliniyor. Rant kavgası sonucunda petrol dağıtımını Maksimov’dan alındı. Lukoil dağıtımını, Erdoğan’ın yeğeninin eşi Serdar Ekşioğlu’na, SOCAR’ın dağıtımını da Rus oligark Anar Alizade’ye, eski soy ismiyle Aliyev’e kaldı. Bu el değiştirme sırasında Peker’in deyimiyle Marina’ya çöküldü. Maksimov’a göre; Marina’daki hisseler, değerinin çok altında bir bedelle diğer ortak Alizade tarafından el konuldu. Bu “çökmede” Peker, Ağar’ın önemli bir rol üstlendiğini söylüyor. Bu sırada “Derin Mehmet”, oğlu millet-

vekili olunca onun yerine Marina yönetimindedir. Peker’in iddiaları üzerine Ağar yaptığı açıklamada “Burası Türkiye’nin döviz basan makinesidir. Buraya prensler, krallar, devlet liderleri yatlarıyla gelir. Biz burada olmazsak mafya buraya çöker” diyerek kendini savundu.

Buraya kadar ki olaylar bir mala “çökme” olayı gibi görünüyor. Ama öyle olmadığı Peker’in sonraki videolarında ortaya çıkıyor. Peker sonraki videolarında iki uyuşturucu güzergâhını açıkladı. Bunlardan biri İran üzerinden, Mersin limanı ve Sabiha Gökçen’e, oradan Avrupa’ya uzanıyor. Bu eroin güzergahıdır. Buradan gelen gelir Türkiye ve İran arasında bölüşülüyor. İkinci güzergah, kokain güzergahı, Kolombiya, Venezuela, Dominik üzerinden İzmir limanına geliyor, oradan Ortadoğu’ya dağıtılıyor. Peker bu güzergahın Lazkiye’ye kadar uzandığını söylüyor. Peker’in ifşaatları bununla kalmadı. Kokainin eski başbakan Binali Yıldırım’ın oğlu Erkan Yıldırım’ın gemileri ile taşındığını, hatta varış hedefi Türkiye olan 4,9 ton kokainin Kolombiya’da yakalanmasından sonra Erkan Yıldırım’ın yeni bir güzergah oluşturmak için Venezuela’ya gittiğini açıkladı. Binali Yıldırım, oğlunun Venezuela’ya maske dağıtmak için gittiğini söyleyerek aklamaya çalıştı. Marina’nın önemi bu noktada ortaya çıkıyor. Marina’ya “prensler, krallar yatlarıyla geliyor.” Kokain bu yatlarla dağıtılıyor. “Döviz basma makinesi” durmadan işliyor. Ama kokain yakalanınca duracak değil, memleketi kurtaracak döviz makinesini çalıştırmak için kolları sıvamak, yeni güzergahlar bulmak gerekiyor. Bu iş de vatan, millet adına “Derin” Ağar ve Erkan Yıldırım’a düşüyor.

İkincisi Suriye’ye yapılan silah sevkiyatı ile ilgili verdiği bilgilerdir. Suriye’de 2011’de olaylar başladığında ABD ve Türkiye, ayaklanan cihatçı örgütleri eğit-donat kapsamına aldıklarını duyurdu. Finansmanı ise Katar ve S. Arabistan sağladı. Çeteler Türkiye’de eğitilip donatıldı. Suriye’ye silah taşıyan MİT tırlarının yakalanmasından sonra silah sevkiyatını Peker üstlendi. Suriye’ye silah, cephan ve yardım malzemesi taşıyan tırlar gönderildi. Peker silah sevkiyatı sırasında kendi tırlarına SADAT’ın silah dolu tırlarının eklendiğini ve bu silahların doğrudan El Nusra’ya gönderildiğini açıkladı. SADAT kendilerinin silah sevkiyatı ile bir ilgilerinin olmadığını belirttiği açıklamasında Suriye’ye silah sevkiyatı yapıldığını kabul ediyor.

SADAT, 1996’da yaş nedeniyle emekliye ayrılan Adnan Tanrıverdi’nin kurduğu, yurt dışından silah almak-satmak, asker eğitmek, üzere kurulmuş özel bir güvenlik şirketi. Türkiye’de topladığı kişilere gayri-nizami harp eğitimi verdiği, bu amaçla Konya ve Tokat’ta kamplar kurduğu biliniyor. Bu kamplarda Suriye dışında Endonezya, Malezya, Sudan, Afganistan vb. ülkelere gelen kişiler de eğitiliyor. Bir dönem Erdoğan’ın da baş danışmanı olan Adnan Tanrıverdi, bu faaliyetlerin amacını başkenti

İstanbul, dili Arapça olan birleşik bir islam devleti kurmak olarak açıklıyor. Tanrıverdi'nin bu girişimi, devlet bünyesinde paramiliter bir gücün oluşturulduğunu gösteriyor. Peker'in Türkiye'de Alevi ve Kürtlere karşı pogromların yapılabileceğinden hareketle kendi yandaşlarını uyarması muhtemelen SADAT'ın bu faaliyetlerine yöneliktir. Peker'in açıklamalarının yanı sıra Suriye'deki cihatçı gruplara silah satışı Ukrayna'da gazetecilere konuşan MİT subayı Gökhan Nuri Bozkır'ın açıklamalarıyla da doğrulandı. Bozkır, Ukraynalı bir gazeteciye yaptığı açıklamalarda MİT adına eski sosyalist ülkelerden silah topladığını ve bu silahları Suriye'deki gruplara gönderilmek üzere Türkiye'ye gönderdiğini, toplanan silahların parasının Katar tarafından ödendiğini açıkladı.

Suriye'ye silah sevkiyatının başka bir boyutu da silah karşılığında, Suriye'deki cihatçı gruplarla yapılan ticaretle ilgilidir. Peker'in verdiği bilgilere göre silah karşılığı ticaret (petrol, ikinci el araba, hurda demir, alüminyum vb.) şöyle işliyor. Ticaret yapacak olan önce Cumhurbaşkanı İdari İşler Başkanlığına (Metin Kıratlı'ya) başvuruyor, oradan olur aldıktan sonra, Ethem Sancak'ın yeğeni Murat Sancak ve Ramazan Öztürk'e gidiliyor, sonra El Nusra iktisat işleri sorumlusu Ebu Abdurrahman'la görüşülüp işlem tamamlanıyor. İddiaya göre bütün bu süreç Berat Albayrak'ın denetiminde gerçekleşiyor. Bu bilgi Wikileaks belgelerinde de yer aldı. Parasal işlerle ilgili başka bir bilgi de Libya ile ilgili. BM'nin tanıdığı Libya Hükümetinin başbakanı Serrac, Türkiye'de yapılan özel görüşmede Erdoğan'ın Serrac'dan beşli çete olarak anılan Limak, Kolin, Cengiz, Kolin, ve Makyol holdinglerine ihale verilmesini istediği, bunun Libya hükümetinde tepki yarattığı ve Serrac'ın istifa etmek zorunda kaldığıdır. Anlatımı sırasında Peker; para millettten, ölen bizim asker, kazanan onlar diyerek öfkesini dile getirdi.

Üçüncüsü, Bodrum'daki Paramount Hotel ile ilgili anlatılanlardır. Otel devletten 49 yıllığına kiralanın arazi üzerine Atilla Uras tarafından inşa edildi. Rus baronu Botır Rakhimov oteli kiralamak istiyor. Atilla Uras'ın şaibeli ölümü üzerine otele "çöküyor". Rakhimov, oteli bir şekilde Sezgin Baran Korkmaz'a kir alıyor. S. Baran Korkmaz, ABD'de hazineyi 500 milyon dolar dolandırmaktan dolayı aranan biri. Türkiye'de fabrika alıp satıyor, Robin Hood'çuluk yapıyor. Demirören gibi, otelin emanetçisi olduğu söyleniyor. Baran hakkında Türkiye'de kara para ticareti nedeniyle araştırma başlatılıyor. Mal varlığına tedbir konuluyor. Peker'in verdiği bilgiye göre Soylu, Baran Korkmaz'ı İçişleri Bakanlığı'na çağırıyor. Baran ile Soylu arasında Erdoğan'ın da haberdar olduğu İnan Kırac'la olan 45 milyon dolarlık bir borç-alacak meselesi konuşuluyor. Bu konuşma sonrasında Baran'ın mal varlığı üzerindeki tedbir ve yurtdışı yasağı kaldırılıyor. Baran'a yurt dışına çıkması söyleniyor. Bu işlemleri yürüten İstanbul Cumhuriyet başsavcısı İrfan Fidan Anayasa mahkemesi üyeliğine, başsav-

cı yardımcısı ise Adalet bakanı yardımcılığına terfi ediyor.

Bu otelin çökülmüş bir mal olmanın dışında çok önemli bir özelliği var. Otel özelliği devletin altın çocuklarının hem eğlenip hem yaptıkları işleri gözden geçirdikleri, yeni iş paylaşımlarını yaptıkları ve ganimeti paylaştıkları bir yer olmasından geliyor. Otel tıpkı bir karargah gibi. Kimler yok ki, üst düzey yargı, emniyet, istihbarat mensupları, ünlü avukatlar, gazeteciler, işadamları, kısaca bizim, başka isim bulamadığımız için, mafyatik devlet olarak isimlendirdiğimiz devletin emir erleri. Hepsi 'devletin bekâsı' adına her şeyi yapmaya hazır.

Dördüncüsü ve en önemlisi; Peker'in Ağar ve ekibinin doksanlı yıllardaki eylemlerinden söz ederken açıkladıklarıdır. Peker o yıllarda öldürülen Kürt "işadamlarının" (Behçet Cantürk, Savaş Buldan ve diğerleri) öldürülme kararlarının Milli Güvenlik Kurulu'nda alındığını açıklayarak devletteki işleyişle ilgili çok önemli bir ifşaatla bulundu. Bu ifşaat bugüne kadar her faili meçhulü, halklara karşı yürütülen her pogromu, her işkenceyi derin devlete bağlayarak devleti aklamaya çalışan, devleti kutsayan sağ ve liberal sol anlayışa Peker'in indirdiği bir darbedir. Peker burada da kalmadı, Uğur Mumcu suikastında Mehmet Ağar'ın rolü olduğunu imha ederek 90'lı yıllarda ve ondan sonrasındaki bütün faili meçhullerin Milli Güvenlik kararıyla gerçekleştiğini dolaylı bir biçimde de olsa ifşa etmiş oldu. Bunu somut bir örnekle de ortaya koydu. Mehmet Ağar ve Korkut Eken'in, Kıbrıslı gazeteci Kutlu Adalı'nın öldürülmesi için kendisinden bir tetikçi istediğini, kardeşi Atilla Peker'i tetikçi olarak Korkut Eken'e verdiğini itiraf etti. Bu itiraf, hem Atilla Peker, hem o dönemde Kıbrıs'ta Sivil Savunma Dairesinde çalışan Albay Galip Mendi, hem de kısmen de olsa Korkut Eken tarafından (Korkut Eken Atilla Peker'le Kıbrıs'a gittiğini kabul etti) doğrulandı. Ama buna rağmen Ağar da Eken de bundan dolayı herhangi bir soruşturmaya tabi tutulmayacaklarını biliyor. Çünkü onlar da çok şey biliyor. Sedat Peker, girdiği bu yolda ne kadar ileri gidecek, daha neleri ifşa edecek yaşayarak göreceğiz.

Türkiye devrimci hareketi Sedat Peker'in bugün kısmen açıkladığı şeyleri yüz yıldır söylüyor. Devletin Ermenilere, Pontuslara, Kürtlere, azınlıklara, komünistlere, hatta işlediği suçları kıydan köşeden eşeleyen liberallere neler yaptığı üzerine sosyalistler, komünistler olarak, yeterli olmasa da, sürekli ifşaatlarda bulunduk Ama ne yazık ki, devletin ekonomik ve siyasi bir krizin içinde debelendiği bugün kendi söylemimize hakkıyla sahip çıkacak durumda değiliz. Biz de tıpkı öfkeli ve çaresiz işçi ve emekçiler gibi, Peker'in ifşaatları ve bunun yol açacağı muhtemel sonuçları film izler gibi izliyoruz. Hep aynı türküyü söylemeye devam ediyoruz! Yine hazırlıksız yakalandık! Ne zamana kadar!

İkizdere, Kapitalist Saldırının Bir Sonucudur!

Firdes Can

Tüm dünyada çevre sorunları çok uzun zamandır S.O.S veriyor. Su, iklim, tarım, hava kirliliği, doğa katliamı onarılması zor boyutlara ulaşıyor. Çevre sorunları birdenbire ortaya çıkmadı. Zaman içinde birikerek arttı. Hava, su, toprak kirlenmeye başladı; bitki ve hayvan türleri hızla yok oldu; küresel ısınma, ozon tabakasının delinmesi, içilebilir su kaynaklarının azalması, orman alanlarının yok olması gibi doğal denge bozulmaları ortaya çıktı ve sonuçta insan sağlığını tehdit eden, kitlesel ölümlere neden olan çevre felâketleri yaşanmaya başlandı. Süreç bu noktaya ulaştığında merkez kapitalist ülkeler ve sermeye temsilcileri dahi bu sorunları görmek ve çözüm üretemediklerini itiraf etmek zorunda kaldı. Evet, çözüm üretmezler. Çünkü çevrenin gerçek katili kapitalist üretim sistemidir, özel mülkiyet düzenidir. Çevre sorunlarının ortaya çıkması tek tek kapitalistlerin değil, kapitalist sistemin genel sorunudur. Kapitalist üretim tarzı daha fazla kâr elde etme esasına dayanır. Üretim doğanın korunması ve insan ihtiyaçları gözetilerek gerçekleştirilmez. Daha fazla kâr için ormanlar katledilir, dereler kurutulur, denizler ve akarsular çöp atıkları ile doldurulur. Daha fazla kar için, doğayı korumak adına alınacak her önlemin kar etmesinin önünde bir engel olarak görürler. Bu sisteme hizmet eden devletler ve onların yöneticileri de patronların önündeki bu engelleri kaldırmak için uğraşırlar.

Türkiye ve Karadeniz’de çevre katliamı

Türkiye’de yaşanan çevre katliamlarını da bu çerçevede görmemiz gerekiyor. Kısa sürede daha fazla kar mantığı ile Türkiye’nin dört bir yanında çevre katliamları gerçekleştiriliyor. Motivasyon kar olduğu için bilimsel gerçeklikler, gerçek ihtiyaçlar göz ardı edilerek ‘yaptım oldu’ yönetim anlayışı ile bu talana her geçen gün bir yenisi ekleniyor.

Türkiye’nin ve Karadeniz’in birçok yerinde doğa yıkımına yol açan projeler bir bir devreye sokuldu. Bu projeler insanların doğrudan yaşam alanlarına saldırıda bulunuyor. İkizdere’nin bu süreçte ön plana çıkması ise orada yaşayan köylülerin yaşam alanları için yürüttükleri direniş ve bunun kamuoyunda sahiplenilmiş olmasıdır. Özelde İkizdere’de yaşanan durum başta bahsettiğimiz kapitalist üretim biçiminin ve onun önündeki engelleri tek tek kaldıran iktidarın politikalarının doğal bir sonucudur.

İkizdere’de ne oluyor?

2020 yılında Rize’nin İkizdere ilçesine bağlı İyidere sahil mevkiinde yapılması planlanan lojistik liman için ihaleye çıkıldı. İhaleyi 1 milyar 719 milyon lira karşılığında iktidarın favori şirketlerinden Cengiz İnşaat ve Yapı AŞ ortaklığı kazandı. Projede deniz dolgusu öngörüldüğü için ham madde teminine, yani taş ocaklarına ve bağlantı yoluna ihtiyaç vardı. Bu amaç-

la İşkencedere Vadisi’nde bulunan Cevizlik ve Gürdere köylerinde 17 adet parsel için acele kamulaştırma kararı çıkarıldı. Acele kamulaştırma kararının yayınlanmasından sonra yöre halkı söz konusu köyleri içine alan İşkencedere Vadisi’nde çadır kurup olası inşaat faaliyetine karşı nöbete başladı. 21 Nisan’da Cengiz İnşaat’a ait iş makinelerinin vadiye girmesiyle gerilim tırmanmaya başladı. İkizdereliler iş makinelerinin önüne geçerek durdurmaya çalışınca jandarma engeliyle karşılaştı. Direniş yaklaşık 1 aya yaklaştı ve devam ediyor.

Çevre sorunları kapitalizmin sorunudur, reformla çözülemez!

Çevre katliamlarına ve doğanın talanına karşı çıkmak, kamuoyu yaratmak, buna ortak olanları teşhir etmek, kampanyalar düzenlemek ve direniş göstermek anlamlıdır. Bu çevre katliamlarını durdurmak ve önleyici yasaların çıkartılması için hükümetlere baskı yapmakta gereklidir. Ancak tüm bu çabaların bir noktaya kadar başarılı olabileceğinin ve kapitalist üretim ve tüketim ilişkileri var olduğu müddetçe bu talanın dünya ölçeğinde durdurulamayacağını da farkında olmamız gerekir. Kapitalizm sanayi devrimi ile başlayan, 1850’lerden bu yana özellikle son 60 yılda hızla artan bir sanayileşme ve üretimin doğurduğu çevre sorunları da aynı hızla artmıştır. Buna paralel olarak çevre katliamlarına karşı tepkiler de yükselmeye başlamıştır. Merkez kapitalist ülkeler yer yer yaratılan kamuoyu baskısı ile daha ‘çevreci’ politikalara yöneliyormuş gibi gözükabilir. Ancak bu aldatmacadan ibarettir. Bu devletler kendi ülkelerinde ‘yeşil kapitalizm’ yaratırken, artıklarını atmaya ve doğa talanlarını çevre kapitalist ülkelere kaydırmış durumdadır. Örnek olması açısından, Türkiye’deki maden işletmelerine baktığımız zaman yerli işbirlikçileri olmakla beraber genellikle merkez kapitalist ülkelerdir. Yine başka bir örnek son yıllarda sıkça gündeme gelen çöp ithal eder bir ülke durumuna gelmemizdir. Avrupa’nın çöpü ve kimyasal atıkları Türkiye’ye getiriliyor. Kapitalistler çevre sorunlarını kıt kaynaklara ve aşırı nüfus artışına bağlıyorlar. Nüfus artışı kapitalistlerin en genel bahnelerinden biridir. Oysaki mevcut bilimsel-teknolojik olanaklar, kıtlığı potansiyel anlamda bir sorun olmaktan çoktan çıkarmıştır. Şu an insanlığın üretim kapasitesi herkesi doyurmaya fazlasıyla yetecek düzeydedir. Sorun bu kapasitenin hangi amaçla kullanıldığıdır.

Kapitalizm bolluk içerisinde yokluk düzenidir. Sürekli tüketmek üzerine kurulu bu sistemde ne kadar kaynağa sahip olursanız olun asla yeterli gelmeyecektir. Ne için ve kimin için enerji üretilceği tartışmasıdır bu aynı zamanda. Kapitalist üretim hep daha fazla enerjiye ve bunun için doğal kaynakların sömürüsüne ihtiyaç duyacaktır. Bunun için çevre sorunlarına dair öne sürülen geçici çözümler yeterli gelmeyecektir. Çevre mücadelesinde bu gerçeği akıldan çıkartmadan bu mücadelenin yürütülmesi elzemdir. Başka bir dünya mümkün!

Suskunluğun Sonu Fırtına!

Mustafa Özkan

Resmi ölümler, üç yüz sınırını aştı. Bazı bilim insanları bunu ikiyle, bazıları ise üçle çarpın diyor! Yani salgın nedeniyle ülkemizde tahminlere göre günde altı yüz ile bin arası insan ölümleri gerçekleşiyor! Bizler tahminlerle uğraşırken, burjuvazi kitaplar hazırlayarak, salgın başarı hikayeleri yazıyor!

İnsan ölümünün tahmini mi olur? Oluyor işte! Koronanın etkisiyle kalp krizi geçirmişsen, kalpten; organların dumura uğramışsa, çoklu organ yetmezliğinden; akciğerlerini yok etmişse, solunum yetmezliğinden; çok ilgi çekmiyorsa bilinmeyen bulaşıcı hastalıktan ölüm nedeni raporları düzenlenen bir ülkede yaşıyorsanız, olur!

Bu raporları düzenleyenlerin ahlakını sorgulamak mı lazım, yoksa korku eşliğini mi? Elbette, ülkemizin ekonomisine zarar vermeyeyim diye, yanlış rapora imza atmak için sıra bekleyen az da olsa hekimler vardır bu ülkede! Yandaş olup iktidara yaranmak isteyenler de vardır. “Bana ne, ben görevimi yaparken canımı dişime taktım, insan ölmüş bundan sonarası anlamsız” diyenler de vardır mutlaka! Bilim insanları da insan, korkanları da vardır bir sürü! Ama bize bu vahametini boyutlarını açık eden, mesleğine saygı duyan ve insanlık görevini yapmak için tüm korkuları göğüsleyenler çok var. Onlar olmasa bu azaltılmış resmi rakamları bile göremeyeceğimiz açık! Hal böyle olunca ölümler bile tahminlere kalıyor! Testler yalnızca salgına yakalanma riski olanlara uygulandığı için vaka sayılarının, olanın onlarca katı olabileceğini bilim insanları söylüyor; az çok akli olanlar ise bu sayılardan daha çok virüs taşıyıcılarının sokalarda dolaştığını biliyor!

Evet fırsata çeviriyorlar salgını! Salgın sayesinde duyarlı insanlar susuyor veya susturuluyor. Duyarlı insanların bir bölümü, salgını ciddiye alarak sokaklara çıkıp itiraz edemiyor; ölümü göze alıp alanlara çıkmak isteyenlere ise, zor kullanılıyor cop, biber gazı ve kodes tehditleriyle!

Burjuvazi, salgın süreci uzadıkça, kendini ve hempalarını güvenceye aldıktan sonra umursamazlığına umursamazlık ekledi. Kendine yarayan eylemleri yasaklamak yerine coşturan siyasiler, artık kendi taraftarlarının can güvenliklerini bile hiçe sayıyorlar. Kendilerine koruma kalkanları sağladıkları zaman bunu yapmaları beklenen bir şeydi, öyle oluyor.

Salgın süreci insanları öyle bölüp parçaladı ki, kimse kimsenin umurunda değil. Çok küçük bir azınlığa salgının zararı yok. Gün geçtikçe en azından bunun öğrenilmesi, onlar için yeterli. Hatta aşı ve tedavi yöntemleri bulunmasa daha iyi onlar için. Bulunursa bile bu tedavi ve aşılarından çok para kazanmak istiyorlar. Önce dünya insanının burnu sürtülsün iyice,

sonra ne pahasına olursa olsun deva istesinler, diyorlar. Tam “yoksulun önce eşeğini kaybedip, sonra bulup sevinmesi” halleri! Bu azınlık, dünyayı parmaklarının ucunda oynatan barbarlardan oluşuyor. Bu barbarların sayısı azaldıkça, hakimiyetleri çoğalıp, gaddarlıkları artıyor!

Bu zalimlere, payanda olan azımsanamayacak bir grup oluştu dünya ölçeğinde. Ufak tefek kırıntılar sayesinde, bu zalimlerden daha çok, zalimlerin zalimliklerini savunuyor bu grup. Hem de en çok zarar gören sınıfın insanları bunlar. Din ve şovenizm sayesinde köleleşmiş yandaşlar, giderek kendilerinin de yok edilmek istendiklerinin farkında bile değiller.

Canı yanıp, onurlu bir şekilde karşı koyan bir grup var. Bu grup, gittikçe çoğalmasına rağmen, bölük pörçük hareket ediyorlar. Mücadelenin en önünde gitmelerine rağmen başarılı olamıyorlar. Dolayısıyla da en çok zararlı çıkan onlar oluyor! Zarar gördükleri anda onurlarını ve geleceklerini korumak için bir alev topu gibi başkaldıranlar, hemencecik yok ediliyorlar. Bu durum bir başkası ölümden beter günlere evrilene kadar sürüyor ve başkaldırıları, tek tek olduğu için kolay sönümleniyor.

İşin en kötüsü de, bilime inananların durumu. Bu grup salgının bilimsel yöntemlerle nasıl halledileceğini bilim insanlarının söylemlerine dayandırdıkları için, yanyana gelmekten imtina ediyorlar! Aynı zamanda bu gruptakiler, toplumların en duyarlıları. Salgın nedeniyle, ikircim içinde olmaları tam da burjuvaziye yarıyor. Akli fikri alanlarda olanlar, en çok da bilime inananlardan oluştuğu için, alanlar boş kalıyor. Salgını önlemek için açıklanan kurallara en çok uyanların, salgından kurtulmak için kurallara uyarlarlarken, açıklıktan ölmek için yapılması gerekenleri unutmaları burjuvaziye zil takıp oynatıyor adeta!

Kısacası, dikensiz gül bahçesi sundu salgın burjuvaziye. Köpeksiz köy buldular, değneksiz geziyorlar. Açlıkla salgın arasında sıkışan İşçi Sınıfı ve diğer zarar görenlerin gelirleri sürekli azalırken, ekonomik gücü ellerinde tutanlar, altın çağını yaşıyor! Asgari ücretler bile hayal ürünü oldu emekçi sınıflar için! Yarisını bile fazla görüyor burjuvazi! Kısa çalışma ödeneklerine işçi sendikaları fit oldu, çalışanlara hiç yoktan iyidir dedirtiliyor. En çok sallanan silah, işsiz kalırsın silahı!

Asıl sorun karşılarında bir güç olmayışı. Çünkü muhalefet gerçek muhalif değil. İktidara gelmeyi düşünenler, gelecek günlerin yapı taşlarını oluşturuyorlar şimdiden. Talan edildi edebiyatı hazır; nefes alacak günlere eyvallah edilmesi hayalleri bile güzel hayal haline geldi!

Gerçek başkaldırıların örgütsüzlüğü bugünlerin asıl sorumlusu. Az çok emek yanlısı olan bir sürü

grup paramparça edilmiş. Sendikalar teslim alınmış, şu veya bu şekilde! Sosyalistlerin her biri kendi rüş-tünü ispat etme peşindeler. Bir araya gelen üç ki-şiden üç örgüt çıkıyor; hiç birinin kaldırma kuvveti olmadığı bilinmesine rağmen! Büyük çoğunluk, bu barbarların gidişini ancak İşçi Sınıfı sağlayacak di-yor ama kimse sınıfın bilimi nedir diye ilgilenmiyor; sınıf ne der diye sorma gereği de duyulmuyor!

Bu berbat durumdan çıkış yolu var mıdır? Var mutlaka! Bu sessizliğin büyük çalkantılara varaca-ğını burjuvazi biliyor da, biz ne yapıyoruz sorusunu

sormak çok önemli. Tıpkı sakın denizlerin gelecek fırtınaların habercisi olduğu gibi, bu sessizliğin fır-tınalara gebe olduğunu bilmekte yetmiyor. Önemli olan bu fırtınaları haberli ve örgütlü karşılamak! Bu örgütlülük burjuvaziye alt edecek sınıf olan İşçi Sı-nfının etrafında oluşan örgütlülük olmalı. Her şeyi belirleyen politikalarsa, İşçi Sınıfının politik örgütü ortaya çıkarılıp, bu gidişe önderlik etmeli! Aksi tak-dirde “yine hazırlıksız yakalandık” demekten başka bir şey kalmayacak!

Bu Resmi Kazının Belleklerinize

Başörtülü kadınların da karşısına dikilir, ikti-dardakiler. Çünkü sorun başörtüsü değil, sınıfsal! İktidar kimin iktidarıysa, onun kılıcını sallamadı-ğın sürece; onların sadakalarına eyvallah deyip, onların sınırlarında kalmadığın sürece, dünyayı dar ederler! Yıgarlar karşına taburlarca askeri, sürü ile polisi! Polis senin polisin yalanları ve as-ker evladın hikayeleriyle seni uyutabiliyorlarsa, deme keyflerine!

Bu resmi belleklerimize iyi kazıyalım. Başörtü-lü ve dikbaşı bir bacıya kaç asker düşüyor unut-mayalım! Kimin yurdunda, kimi kimden koruyor-lar? Neyinden korkuyorlar ki bir kadının da, bir bölük askeri dikmişler... kalkan, cop ve silahları kullanılmaya hazır? Hangi düşmana karşı asker-ler? Korudukları vatan mı, birileri mi? Kimin va-tanı korunan? Orada yaşayanların mı vatan, yoksa oraları talan edip para kazananların mı? Asker ve polisler kimin? Korudukları asalakların bir tekinin bile polis veya asker çocuğu var mı? Bu başörtülü bacı mı çocuğunu askere gönderiyor, yoksa karşı-sına asker dikenler mi? Polisler bu veya buna ben-zer başörtülü-başörtüsüz kadının evladı mı, yoksa talancıların mı?

Mesele giyim kuşam değil, mesele sınıfsal. Di-ğer meseleler, elimize verilen birer oyuncak as-lında! Verilen birer yalancı meme ağızlarımıza! Oyalanın bunlarla diyorlar. Yarın gün gelip çıkar-larımız söz konusu olduğunda, nasılsa tek yakalar sizi avlarız demeyi de eksik etmiyorlar!

Burjuvazinin iktidarında sınıfa yaşam hakkını kendi çıkarları için tanır. Polis ve asker lazımsa sana ihiyacı var; taş ocağından taşı çıkarıp, kazanç hanesine dönüştürecekse işçi, o zaman ihtiyacı var işçiye burjuvazinin! Verdikleriyle yetindiği sürece, erkekte sakal veya bıyık olmuş farketmez. Ne fark

eder, smokin giymiş giymemiş?

Bu resmi hiç unutmayalım. Burjuvazinin ikti-darında burjuvazinin çıkarlarını zedeleyen en ufak bir karşı çıkışında, onun benimsediği görüntü de veya onun hemşerisi olmanın hiç bir anlamı olma-dığının resmi bu! Kısacası bu resim en güzel bal üreten arıya, en lezzetli çaya, temiz suya- havaya, binbir çiçeğe-doğaya, başörtülü-örtüsüz bacıya ve sana-bana düşmanlığın resmi aslında!

İktidar alınmadığı sürece, doğurduğun çocuk, canparen kardeş veya ela gözlü sevgili de olsa bur-juvaziye koruyanlar, düşman olmak zorunda ikti-darda olmayanlara! Öyleyse yalancı memelerden uzak durmak lazım. İktidar alınmadığı sürece ra-hat yok bu dünyanın çoğunluğuna! Onun için tek kişiyle değil, topyekun dikilmek lazım yangaboz-ların karşısına...!

200 Kişilik İşe 52.000 Başvuru

Operatör şoför, ağır vasıta şoförü ve çoğunluğu büro elemanı ve park bahçelerde görevlendirmek üzere 200 işçi alımı yapacak olan Adana Büyükşehir Belediyesi'nin ilanına şu ana kadar tam 52 bin kişi başvurdu. Başvuranların 45 bininin de üniversite mezunu olduğu açıklandı.

Bazen bir tek olgu, tek başına bir sistemin bütün çürümüşlüğü; akıl dışı, mantık dışı, insanlık dışı ve ahlak dışı niteliğini hiçbir yoruma ihtiyaç duymadan apaçık ortaya koyuverir.

Bu 52.000 kişi ve 52.000 aile yalnızca birer sayıdan ibaret değil, her biri en acı biçimde yaşanan birer dram, birer trajedidir. Çalışmak isteyen bir genç insanı işsiz bırakırsanız, onu hiçeştirmiş, özgüvenli yok etmiş, bugününü ve geleceğini karartmış olursunuz.

Bu nimetleri gökteki yıldızlardan daha çok bir ülkede bu kadar aç, bu kadar yoksul, bu kadar işsiz insan, bu kahrolası burjuva özel mülkiyet düzeninin -kapitalizmin- sonucudur. Milyonlarca gencimizin bütün fiziksel, zihinsel, duygusal ve kültürel potansiyelleri çürümeye terk edilmiş durumda bir cehennem hayatı yaşıyorlar. Oysa Bir avuç burjuva haydut, dini değerlerle birlikte dünya malını sömüren holdingleşmiş cemaat liderleri, onların hizmetindeki çürümüş siyasetçiler ve vurguncu patronların avukatıymış gibi davranan kimi bürokratlar kendileri için cennet hayatını yeryüzüne indirdiler. Bu böyle gidemez, böyle gitmemeli.

Haydi Dayanışmaya!

Yurtiçi Kargo'da çalışan işçiler, Tüm Taşıma İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) üye oldukları için tazminatsız işten çıkarılmışlardı. İşten çıkarılan arkadaşlarının açtığı davada diğer işçilerin tanıklık etmesi yasaklandı. Buna rağmen, Süleyman Eken isimli kurye, davada tanıklık etmeyi kabul etti. Bunu kendine yediremeyen patron ve yöneticileri davaya bir gün kala Süleyman Eken'i de işten çıkardılar.

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, "şu ana kadar yasal haklarını kullanarak sendikalı olan 150 civarındaki işçinin tazminatsız işten çıkarıldığını, işveren Yurtiçi Kargo'nun ucuz işçi çalıştırmak için paravan şirketler kurduğunu, bilindiği gibi kargo şir-

ketlerinde çalışma saatlerinin 10-12 saatler civarında çalışılmasına rağmen, mesai ücreti isteyenlere düşmanca tavır takındığını, kısacası hiçbir sosyal hakkın olmadığını, hak arayanların ise tazminatsız işten çıkarıldığını" söylüyor!

Kargo şirketlerinin asıl patronu, müşterileridir. Çünkü kargo sektöründe hiçbir üretim yapılmamakta, üretilenleri ve gereksinimleri bir yerden diğer yere taşımayla kazançlar elde edilir. Yani başkalarının değerlerini taşımaktır kargo şirketlerinin işi. Az yatırım, çok kazanç! Ama müşteri, yani çalışan işçilerinde içinde olduğu kargoya gereksinim duyanlar, kargo şirketleriyle bağı koparıp, onlara ürün verince varsılıktan yoksulluğa geçmeleri an meselesidir. Müşteri olmayınca Kargo patronları da yok!

Öyleyse, bir şeyler yapmak lazım. Haksızlığa uğrayan ve işten atılan bu işçilerle dayanışmak lazım. Dayanışma o kadar kolay ki, Yurtiçi Kargo'yu, protesto edip "bir paketten ne olur" demeden gönderi alıp vermemek bile onların burunlarını sürtecektir. Büyük burjuvazinin protesto etmesine gerek yok; Yurtiçi Kargo'yu, İşçi Sınıfının kendisi boykot etse, hizaya gelmek zorunda kalır. Buna birde duyarlı insanları kattın mı neye uğradıklarını şaşırırlar!

Her şeyin kargo vasıtasıyla halledildiği bu salgın sürecinde daha kolay aslında. İstedığınız bir ürüne Yurtiçi Kargo ile gelmeme koşulu koyun o bile işi bir yerlere getirir. Gelen kargonuz çok önemli değilse geri iade edin, görsünler günlerini! Hele birde çalışanların işi yavaşlatmaları sağlanabilirse, mesele bir günde çözülür! Grev bile demiyorum, bir iki günlük yavaşlatma, her şube ve transfer merkezlerini kargo dağlarına dönüştürür! Öyle yavaşlatanın yerine birini bulmakta zor kargo sektöründe. En akıllı kurye, en

erken bir ayda öğrenir sağı solu!

Öyle ağlaşmakla iş halletmenin devri çoktan geçti. Bu asalaklardan kurtulmanın yolu, birlikte mücadelede geçer. İşte en kolay yoluda bu. Başta işçiler olmak üzere hep birlikte Yurtiçi Kargo'yu boykot edip, tüm insanları boykot etmeye çağıralım da görsünler günlerini!

Kolombiya'da Kapitalizme İsyan VAR!

Milyonlarca işsiz-işçi-genç-kadın-köylü-sanatçı-emeklinin 28 Nisan'da başlayan isyanı polis katli-

amına ve “korona yasaklarına” rağmen sürüyor!

Kime neye karşı?

Devlet başkanı Duque hükümetinin vergi paketlerine, %48'e çıkan kayıt dışı çalışmaya, işsizlik ve yoksulluğa yani “İşsizlik ve Geleceksizlik”e karşı.

Sendika temsilcilerinin oluşturduğu “Ulusal Grev Komitesi”nin çağrısı ve Kolombiya Ulusal İşsizlik Komitesi’nin organizeye katkılarıyla 11. Gününde sadece işçilerin değil tüm ezilen sınıf ve grupların talepleriyle devam ediyor.

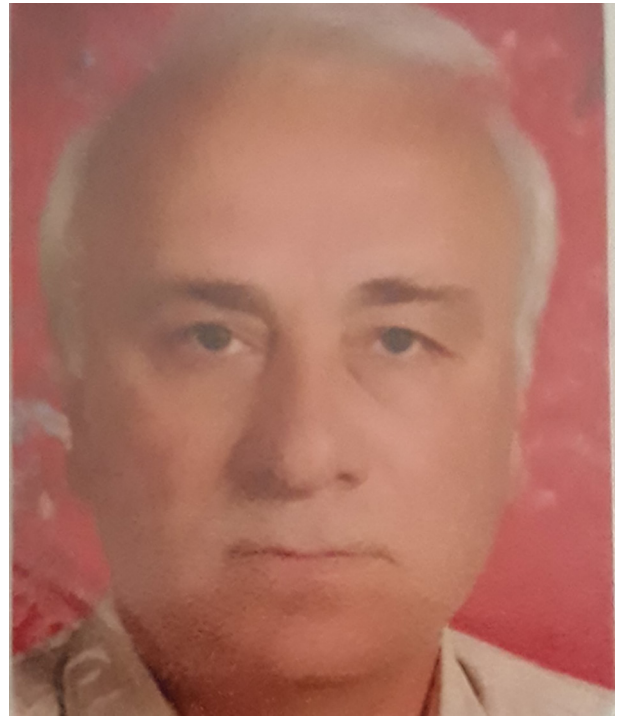

Ulusal Grev Komitesi’nin ilan ettiği talepleri;
“Demokratik hak ve özgürlüklerin garanti altına alınması: Eylem ve protesto hakkı için anayasal garanti.

Kentlerin militarizasyonuna son verilmesi Katliamların durdurulması, sorumlularının cezalandırılması,

ESMAD polis gücünün dağılması, Ulusal Grev Komitesiyle şu konular üzerine diyalog kurulması:

1. Sağlık yasa tasarısının geri çekilmesi ve kitlesel aşılama. 2. En az bir asgari ücret düzeyinde herkese aylık temel gelir. 3. Ulusal tarımın, sanayinin, zanaatkarların ve çiftçilerin savunulması. KOBİ’lere sübvansiyon, hakları korunan istihdam ve gıda egemenliği ile güvenliğini savunan bir politika. 4. Yüz yüze eğitime geçilmemesi. 5. Cinsel ve etnik kimliğe yönelik ayrımcılığa hayır. 6. Özelleştirmelere hayır. 174 sayılı kararnamenin iptali. 7. Yasa dışı mahsullerin zorla yok edilmesine ve mahsullere havadan glifosat püskürtülmesine son verilmesi.”

Ali İhsan Başoğlu

70’lerin başında komünist mücadelede yer aldı, İlerici Mühendisler Derneğinin başkanlığını yürüttü. İGD’nin kuruluşuna katıldı, derneğin İç Anadolu sorumluluğunu üstlendi. Biri 12 Eylül öncesi olmak üzere iki kez tutuklanıp hapis yattı. TKP’nin likidasyonuna karşı durdu. Yaşadığı müddetçe düşünce ve inançlarından hiç taviz vermedi. Güvenilir, sakın ve mütevazı kişiliğiyle yoldaşlarına hep güç verdi. Anısı işçi sınıfının komünizm mücadelesinde yaşayacak!

“... Düşmanlar kına yakсын
Dostlar girsın saflara”

Onur Baykent Yoldaşı Kaybettik

Onur Baykent yoldaşımızı kanser tedavisi görmekte olduğu hastanede kaybettik. Vasiyetinde bedenini kavra olarak üniversiteye armağan etmişti, yerine getirildi.

Her zaman baskı, zulüm ve sömürünün karşısında yer aldı. Hep işçi sınıfı ve emekçiler ve tüm ezilenlerin yanında saf tuttu; sosyalizmi ve devrimi savundu. Çünkü Onur; “Yolumuz işçi sınıfının Devrim yoludur!” diyenlerdendi.

Hiç kuşkusuz, Burhaniye meydanında hep birlikte “Onur Baykent, onurumuzdur!” diye haykıran dostları ve yoldaşları onun devrimci anısını mücadelelerinde yaşatacaklardır.

İki Damla Gözyaşı

Züleyha Akın

Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde geniş bir bahçe içinde duvarları taştan örülmüş bir konakta gözlerini açmıştı. Annesinin doğum sancısı tuttuğunda babası doktoru eve çağırmişti. Babası heyecandan tir tir titremekteydi. Bir kızı olmalıydı. Her baba erkek çocuğunun doğmasını isterken o kız çocuk bekliyordu. İsmi Semra olacaktı.

Semra...

Bahçesinde birçok meyve ağaçları ve bir de kuyu vardı. Konağın bahçesi ilk emeklediği yerd. Yaz sıcağında annesinin kuyudan çektiği buz gibi suyu içmeyi çok seviyordu.

İki yaşına geldiğinde bir kız kardeş, iki yıl sonra bir kız kardeşi daha doğmuştu. Evin en büyük kızı küçük kardeşlerine bakmakla yükümlüydü. Annesi Semra'nın yaşını dikkate alarak küçük de olsa sorumluluk veriyordu. Gerçek bir evcilik oynamak gibi bir durumdu bu.

O gün 9 yaşına basmıştı. Anne, baba ve kardeşleri kutlama yapmışlardı. Baba pastasını yedikten sonra kahveye gitmiş bahçedeki kamelyada meyve sularını içiyorlardı.

Bahçe kapısında bir taksi durup içinden bir kadının inmişti. Bu Konya'ya evli bir erkeğe kaçmış teyzesiydi. Anne yerinden kalkarak teyzeyi karşılamış baş başa konuşmak için içeriye geçmişlerdi.

Semra, bir süre kardeşleriyle oyalandıktan sonra içeriye girmiş annesi ve teyzesinin konuşmalarını dinlemek istemişti. Teyze Konya'ya geri gitmemek üzerine gelmiş ablasına sığınmak istemişti. Anne ve babasına giderse kendisini kabul etmeyeceklerdi. Ablası cesurdu. Her güçlüğü göğüsleyecekti.

O günün akşamında babası kahveden gelmiş hep birlikte sofrada yemek yiyorlardı. Bu durumdan rahatsız olan tek kişi Semra'ydı. Teyzesinde bir tuhaflık vardı ve babasına olan bakışlarını beğenmemişti. Çocukça bir kuşkuydu belki de.

O gece kayda değer bir şey olmamıştı. Anne çocuklarını erkenden uyutmuştu. Kendileri de salonunda çaylarını içiyorlardı.

Sabah kahvaltıda yine bir araya gelmişlerdi. Teyzesi hamarat bir kadın havasındaydı. Şen şakrak bir kadındı. Her olanak bulduğunda göz hapsine aldığı eniştesine gülümsüyordu.

Kahvaltı bittiğinde kapının önünde bir taksi durmuş ve içinden bir erkek inmişti. Bu teyzesinin

kaçtığı erkekti. Anne ve babası gelen konuyu biraz daha temkinli davranarak karşılayıp hep birlikte salona geçmişlerdi. İçeriden teyzenin bağrıışmaları geliyordu. Nikâhsız kocası kadının evine dönmesi için ısrar ediyordu. Her ikisi de aynı anda bağrıışmaya başlayınca baba hakem rolünde ortamı yatıştırarak gelen konuya “siz şimdi evinize dönün, baldızım birkaç gün daha burada kalsın, kafasını dinlesin. Biraz daha sakinleşince ben baldızımı ikna eder beraberce Konya'ya geliriz. Yok eğer “kesinlikle o eve bir daha dönmem” derse siz de bana gönül koymayın. Benim de yapabileceklerim sınırlıdır” demişti.

Babayla teyzenin kocası evden çıktılar. Baba konuyu şehirlerarası otobüsle yolcu ettikten sonra eve dönmemiş, gönül rahatlığıyla kahveye gitmişti. Hesap etmediği bir durum vardı. Çünkü otobüse binen enişte kasaba çıkışında aracı durdurarak geri gelecekti.

Enişte eve geldiğinde herkes bahçedeydi. Anne kızkardeşini ve çocuklarını toparlayıp odaya göndermişti. Teyze de yanlarındaydı. Kapıyı içeriden kilitlemişlerdi fakat son anda Semra annesinin yanına gitmeyi başarmıştı.

Anne, elleri belinde gelen kişiye meydan okuyordu. “Git buradan, kocam evde yok. Sana verilecek kız kardeşim hiç yok” demişti. Enişte “karımı almadan buradan gitmem” diye diretiyordu. Anne son kez ana kapıya yöneldiğinde eniştenin eli beline gitmiş, kadına silahını doğrultmuştu. Anne son bir hamleyle adamı ittiğinde elindeki silah patlar ve kadının göğsüne ilk kurşun saplanır. Kadın yere yığılınca ikinci, üçüncü ve dördüncü kurşunu kafatasına sıkır. Kadın orada can verirken Semra annesinin kollarına atılmış, annesinin son nefesini verirken yüreği acıyla burkulmuştu. 9 yaşında bir kız çocuğu ilk kez ölümle yüzleşmekteydi. Anneninin ölümüyle.

Enişte silahını orada bırakarak kaçmıştı. Babaya haber verildi ve anne ertesi gün sevenlerinin gözyaşlarıyla toprağa verilecekti.

O gün Semra, mezarlıktan dönerken artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Yeni yaşamlarında annesinin yerini başka bir kadın alacaktı.

Yaklaşık bir ay kadar bir zaman geçmişti. Anneanneleri yanlarına gelmiş babayla gizlice konuşmuşlardı. Baba evlenecekti. İyi de kiminle...

Anneanne kanalıyla birkaç kadının evine gidilseyse de baba hiç birini kabul etmiyordu. Çocuklarının başında üvey anne istemeyecekti. Bu olayın

tek bir çözümü vardı. Baba baldızıyla evlenecekti. Sonunda bu durum gerçekleşti.

O günden sonra anne yarısı sayılacak olan teyze Semra için korkulu rüyadan başka bir şey değildi. Teyze, her fırsatta Semra'yı dövüyordu. Sürekli cezalandırılıyordu.

Bir gün Semra, teyzesine “benim annemin katili sensin. Annem senin yüzünden öldürüldü” demişti. Teyze “hayır, annen benim yüzümden değil kendisine fazla güvendiğinden dolayı öldü” demişti.

Semra'nın babası tam olarak 15 yıl boyunca katilin izini sürecek hiçbir sonuç elde edemeyecekti. Katil, zengin bir babanın oğluydu. Sahte kimlikle birçok şehirde kalma olanağı buluyordu ve deşifre olduğunda yer değiştirmekteydi. Baba neredeyse tüm servetini bu uğurda harcamıştı. Katil hangi şehirde görüldüyse bir miktar tarla satarak peşine düşüyor yine de yakalayamıyordu. Eşinin katili bazen sakal bırakıyor bazen de sakalını keserek değişik tiplerde yaşamını sürdürüyordu. Çaresiz ve umarsızca geri evine döndüğünde başka bir ihbar alıyor yeniden yola düşüyordu. Yıllar geçtikçe hem kendisi hem de firari eden yaşlanıp, tanınmayacak duruma gelecekti.

15 yıl sonra Kastamonu'da görüldüğü ihbarı üzerine baba giderek katille yüzleşmiş ve güvenlik güçlerine teslim etmişti. Gerçekten de katil tanınmayacak haldeydi.

Baba görevinin sona ermesinden sonra kendisini iyice bırakmıştı. Sanki başka bir dünyada yaşıyor gibi hareket etmekteydi. Belki de yaşamıyordu, yaşamak istemiyordu. Üç ay içinde babaları son nefesini verirken vasiyetini yinelemişti. Annesinin yanındaki mezara gömülmüştü. Semra 24 yaşında 3 çocuk annesiydi.

Semra, 9 yaşından 12 yaşına kadar hiçbir zaman sofraya oturtulmamıştı. Teyzesi köpeğe kemik atar gibi kendisine sadece ekmek vermektedir. Yıllar sonra bir gün anneanne evlerine gelmiş bu durumu fark etmişti. Semra, o evde her gün dövüldüğünü, aşağılandığını, cezalandırıldığını anlatmıştı. Anneanne bu durumdan kendisini sorumlu tutuyordu. Bu evliliğe kendisi neden olmuştu. “Teyze, anne yarısıdır” sözüne inandığı için Semra'nın mahvedilmesine neden olmuştu.

Travma üstüne travma yaşayan küçük kız teyzesinin baskılarına dayanamayıp “annem, senin yüzünden öldü” dediğinde korkunç bir dayak yemekten kurtulamamıştı. Babası neredeydi dersiniz, baba katilin peşinde Trabzon'a gitmişti. Sonraki günlerde Erzurum, Kars, Van ve daha niceleri...

Gitmediği il kalmamıştı.

Semra, artık krize giriyor ve bayılma nöbetleriyle haşır neşir oluyordu. Baba, bu durumu fark edemiyordu çünkü üvey anne ne derse onu yapıyordu. O nedenle Semra'yı doktora götürmüyorlardı.

Nihayet Semra, 16 yaşına geldiğinde Aile arasında söz kesilerek imam nikâhıyla kısa sürede evlendirilmiş, Ankara'ya gelin gelmişti. Burası Yenimahalle Karşıyaka mahallesinde küçük bir gecekonduydı. Kayınpeder, kayın biraderler, görümceler, dominant bir kayınvalide ve genç kocasıyla birlikte 8 kişilerdi. Sabah erken kalkarak kocasını işe gönderdikten sonra bütün gün ev işiyle uğraşıyor, kayınvalidesinden sadece 10 dakika izin alabilirse Ankara manzarası izleyebiliyordu.

Evliliğinin 10. ayında yine tüm işlerini bitirdikten sonra gecekondu kapı önünden kuş bakışı Ankara manzarası izlemek için kapının önüne çıktığında kulaklarında bir uğultuyla başlayan ağrıyla birlikte sarsılarak dengesini kaybetmiş, yere yığılmıştı.

Kocasına haber vererek hastaneye götürdüklerinde doktor şaşkınlığını gizleyememiş aileye çatmıştı. “Siz bu kıza esir yaşamı mı yaşıyorsunuz” diye sormuştu. Semra'nın kocası “yaptık işte bir eşeklik” demekle yetinmişti.

O günden sonra Semra'nın tutsaklık yaşamı sonlanmıştı. Bu kez de hastalıklarının pençesinden kurtulamayacaktı.

Ben kendisini tanıdığım da bilge bir kişiliğinin var olduğunu sezinlemiştim. Sanki içinde başka bir ben var gibiydi. Kırılgan, hassas bir kişiliğinin içinde isyankâr bir kişilik kendisine “ben buradayım” diyordu.

8 Mart 2010 gününün sabahı bana gelmiş ve yaşam öyküsünü anlatmıştı. Çok hastaydı, ayakta zor duruyordu. Elinde kocaman bir poşet vardı. Poşetin içinde şeffaf bir saklama kabında odun ateşinde kızarmış ve şerbetlenmiş baklavalalar...

Bana şöyle demişti. “Hocam, size zamansız geldiğimin farkındayım. Bu sabah saat 5.00 te kalkarak pişirdim. Tekel işçilerinin çadırına gideceğinizi biliyorum. Bunları İzmir çadırına komüne götürün. Bari bugün ağızları tatlansın. Dilerim, hiçbir kadın benim yaşadıklarımı yaşamasın.”

Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. İkimiz de suskunduk. Ben ne diyeceğimi bilemedim. Kendisine teşekkür bile edemeden elindeki paketi bana vererek hızlı adımlarla bahçe kapısına yürüyerek sessizce uzaklaştı.

Silkinmek Gerek!

Çayın başkenti Rize’de hiç vekil çıkaramayan partilerin vekilleri, çayın taban fiyatı belirlensin, yağmacılar yerine çayın kaymağını üreticiler ve işçiler yesin diye önerge veriyor; Rize’den tulum çıkaran parti ve onun Rizeli vekilleri alkışlar eşliğinde önergeyi reddediyor!

Fındığın, kalite bakımından başkenti Giresun, yoğunluk bakımından başkenti Ordu’da dörtte bir ve beşte iki oranında vekil çıkaran parti ve vekilleri fındığın kararlarını fındık üreticileri ve işçilerinin kuruluşları alsın diye önerge veriyor; çok oy alan parti ve o ilin diğer vekilleri alkış kıyametle önergeyi reddediyor!

Hayvancılığın başkenti yapılp, bu doğrultuda kurumlar oluşturulmuş, dolayısıyla et ve süt ürünleriyle beslenmeye en çok alışık olan Erzurum’dan hiç vekil çıkaramayan partilerin başka yerlerden seçilmiş vekilleri et kurumları geri gelsin, hayvancılık gelişsin diye önerge veriyor; tulum çıkaran parti ve o ilin vekilleri, önergeyi alkışlarla reddediyor!

En önemli geçim kaynağı şeker pancarı ve fabrikaları olan Yozgat’ta, dörtte bir oranında vekil çıkaran partilerin vekilleri pancar ve fabrikalarının yok edilmemesi için önerge veriyor; o ilden çok vekili olan parti ve o ilin vekilleri şen şakrak önergeyi reddediyor!

Kürtlerin yoğun olduğu illerde, vekillerin hiç anlamı kalmadı zaten. Bir şey yapmak için çırpınan kodese, yerel kazanımlar gasbediliyor! Ona rağmen hatırı sayılır oy alıyor ve oralardan vekil gönderiyorlar işlemeyen meclise!

O zaman ne demeli? Aptal mı bu insanlar? Oy verenler kendi çıkarlarını düşünemeyecek kadar zeka fukarası mı? Bunları görmüyorlar mı? Neden bir sonraki seçimlerde ders verip, tıkr tıkr işletmiyorlar meclisleri? Yoksa meclis ve kurumlardan umut mu kesmişler? “Gelen ağam, giden paşam mı” diyorlar, yoksa “gelen gideni aratır mı?”

Çaresizliğin boy fotoğrafı bu! Ülke kurulduğundan bu yana, özellikle de 12 Eylül’den sonra, askeri diktatörlüğün yerine konulanlar bile gideni arattılar. Askeri diktatörlük yıllarında sen seçme, ben seçerim deniliyor hadi neyse! Darbe yıllarından sonra ne fark etti ki? Partiler birer diktatör, seçilenler ise onun kapı kulu. Seçenin tanıyıp tanımmasının önemi yok, aday yapanın her dediğini yap yeter! İzmir’den eşiği aday yap en az on çıkarır bazı parti, Kayseri’den birkaç inek aday yapsın

seçtirir diğeri!

Aslında tam da devrimcilere alan açıyor bu umursamazlıklar. Tüm kurumların işlemeziğini Niksar’ın delisi bile anlıyor da, algılama yetileri dumura uğradı devrimcilerin! Veya hayallerinden vazgeçip, başka hayallere yelken açtılar! Seçilip seçilmeme muhabbetlerine yelken açtılar, onlarda. O güzelim beyaz atlara binip, gitmediler, buralardalar. Ama hep başka başka menzile kürek çekmeye başladılar. Devrim uğruna ölümleri seçip, yoldaşlarını tezgahlarda bırakanların sağ kalanlarının büyük bölümü şimdi tuzaklardalar. Sıradan halk insanı gibi, bulundukları yerlerden seçim kazanma muhabbetlerindeler. Örgütleri var olanlar bile örgütsüzlüğün tabanındalar! Herkese sürü diyenler bile, dizilmişler şu veya bu partinin peşine seçim-kazanma sevdalarına kapılarak. Hadi kazandım, geri almazlar mı diye kendine soran yok; onca örnek, onca meclis baskınları varken!

Kısacası, açılan alanlara girme yerine, başkalarının alanlarında boy göstermeye başladık. O saatte sonra savaşımadan savaş kaybetmeye mahkum olduk. Kapitalist barbarlığın tüm kurumlarının ne kadar anlamsız olduğunu bizlere anlatacak olanakları, bu son iktidardan başka hiçbir iktidar sunmadı bu zamana kadar. Çoğumuz ise, itibarsızlaştırılmış kurumların anlamsızlığını anlatmak yerine, o kurumların savunuculuğuna soyunduğumuz için bu durumlardayız. Farklılıklarımız ve haklılıklarımızı anlatamadığımız için burjuvazinin bir kolu gibi görüyor işçi sınıfı ve halk yığınları bizi!

Silkinip, kan uykusundan uyanmak lazım. Gelenin kim olduğunu, giderken öğrenmek yerine, devrimci ön seziyle sezmek lazım. Ezilen halk yığınları ve İşçi Sınıfına yanlarında olduğumuzu sezdirmek lazım. Komünistlerin birliği için daha fazla çaba sarfetmek ve en önemlisi de, bu barbarların mezar kazıcısı olan İşçi Sınıfının politik örgütünü göstermek lazım.